

Наопаки, ако авторътъ отстъпи правото на едно пълно издание всичкитѣ си съчинения, издателятъ нѣма право да издава частъ отъ тѣзи произведения или отдѣлни отъ тѣхъ части.

Чл. 442. Авторътъ може да иска възнаграждение отъ издателя само тогава, ако такова е уговорено явно или мълчаливо. Възнаграждението се счита за мълчаливо уговорено, ако споредъ обстоятелствата е могло да се прѣдполага, че съчинението е било отстъпено само съ възнаграждение. Въ такъвъ случай възнаграждението се опрѣдѣля отъ сѣдилището, слѣдъ изслушване на вѣщи людѣ. Сжщото става и тогава, когато въобще се е уговорило възнаграждение, безъ да е билъ опрѣдѣленъ размѣрътъ му.

Чл. 443. Ако при опрѣдѣляването на възнаграждението е спомѣнато числото на печатнитѣ коли, отъ които ще се състои произведението, то издателятъ не е длъженъ да заплати възнаграждението за частта, която надминува прѣдвиденото число коли, а има право да иска отъ автора да достави пълно и цѣло произведение.

Чл. 444. Въ отсъствие на друго съглашение, издателятъ е длъженъ да заплати възнаграждение, ако такова въобще е уговорено за произведението, слѣдъ приеманieto на пълния ръкописъ или на оригинала; напротивъ, ако възнаграждението е уговорено по числото на колитѣ, то трѣбва да се заплати слѣдъ свършването на въспроизводението, а ако съчинението излиза на части — слѣдъ като се свърши издаването на всѣка частъ.

Чл. 445. Ако изпълнението на договора става невъзможно вслѣдствие една случайность, станъла въ лицето на издателя, послѣдниятъ се освобождава отъ плащане на